

Telesquat BRUNO BELTRÃO/GRUPO DE RUA DE NITERÓI

kenning' die altijd met streetdance wordt geassocieerd. Alsof de dans die op straat is gegroeid ook voor 'iedereen' begrijpelijk zou zijn, of een onmiddellijk bruikbaar instrument ter bevordering van de sociale mix.

In de voorstelling wordt dit principe echter verder uitgediept en grondig geperverteerd. De dans op de scène wordt aanvankelijk vanuit twee verschillende hoeken becommentarieerd. Vanuit de zaal laat één van de dansers het publiek 'vertalen' wat er op het podium gebeurt, waarna hij zelf het heft in handen neemt. Op het podium wordt de choreografie onderschreven door een behulpzame ondertiteling, die de personages van naam en toenaam voorziet. Waar de commentaar in het socio-artistieke wijkproject er nog op gericht was, het publiek bewust te maken van de codes en afspraken binnen het streetdance genre, is de meervoudige ondertiteling in *Telesquat* eerder uit op een complete ondermijning van elke mogelijke betekenisconstructie. Elke handeling, elke danser, elke beweging, wordt in eens steeds hoger tempo voorzien

van steeds meer mogelijke interpretaties, identiteiten en verklaringen. Een danser is tegelijkertijd een astronaut en een Schildpad, een deelnemer aan een dating programma, en een geheime spion, een soldaat en een danser, en liefst nog dat alles tegelijkertijd. Verschillende formats worden over elkaar heen gestapeld. De voorstelling laat zich tegelijkertijd lezen als een showprogramma, een oorlogssituatie, een ruimtetocht, een video game, en een totaal onbegrijpelijke mythische vertelling. Tot de voorstelling explodeert, de commentaar van de danser in de zaal aan mitrailleurssnelheid op je wordt afgevuurd, de tekst van de ondertiteling in zijn snelheid onleesbaar wordt. *Telesquat* ontploft daarmee op alle mogelijke theatrale manieren in een kakofonie van betekenis. *There is no time left for conversation*. Alles verdwijnt in een beangstigend bombardement van informatie. Op grote schermprojecties links en rechts van de zaal springen de dansers uit het beeld, om er aan de overkant weer in te duikelen. De betekenis tussen de twee schermen in, in handen van het publiek, blijft in het ijle hangen.

11. Het werk van Beltrão is in die mate intelligent, dat het zich voor geen enkele kar laat spannen. In zijn genereuze theatrale geste, is het niet te reduceren tot de doorgaans kale helderheid van het conceptualisme. Evenmin sluit de choreograaf zich op in een sociaal-theatrale traditie, waar de meeste breakdancers op het theaterpodium zich toe bekeren. Zijn werk is een stuk complexer en eigenzinniger. *Telesquat* maakt gebruik van elementen uit de media- en jongerencultuur, maar laat er zich niet door muilkorven. Het geweld dat uit de voorstelling naar buiten barst, is geen aanschouwelijk aanwezig stellen van een geënceneerde realiteit, maar wel de verhevigde compressie van de wereld zoals die ons omringt, maar zich ook aan onze blik onttrekt. Wat hier wordt getoond, zijn niet de violente uitwassen van een rap- of streetcultuur die in opstand komt tegen een vijandige samenleving, maar juist de fundamenteën van die gemediatiseerde leefwereld zelf, die tot op de huid van hun agressieve marketeering worden gestript. *Telesquat* stoot voorbij het ironiserende conceptualisme op de reële ontreddering van de cultuur die hij gebruikt en becommentarieert. Het gaat niet om *brat pack*-romantiek, maar om de vlijmscherpe analyse van een alom geproclameerde veiligheid, die onze vrijheid zou moeten garanderen. Om de rigoureuze vernietiging van het wollige deken van valse beloften en paradijselijke leugens dat onze naaktheid node weet te bedekken.

Op 18 en 19 mei zijn volgende voorstellingen van Bruno Beltrão/Grupo de Rua de Niterói (Rio de Janeiro) te zien in Théâtre Les Tanneurs (Brussel) in het kader van het KunstenFESTIVALdesArts:

- *Too Legit to Quit* (quintet)
- *From popping to pop or vice-versa* (duo)
- *Me and my choreographer in 63* (solo)